ПАМ'ЯТНИК
КАБІНЕТНОМУ
КЕРІВНИКОВІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

перець

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ На вила їх — і в казани! (Другий лист до чорта в пекло). (Стор. 2).

★ Який Сава, такий бруд і химерна слава. (Стор. 4).

★ Там «Василько» душі трусить. (Стор. 5).

★ Про зажерущих дядьків і тіток та про краківну, переведену на потік. (Стор. 8—9).

№ 9 (476). РІК ВИДАННЯ XXII КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1962 Ціна 10 коп.

perec-ua.
perec-ua.

Здоровенькі були!

Другий лист до чорта в пекло.

Вельмиповажний Вельзевуле Люциперовичу, здоровенькі були!

Пам'ятаєте, шість років тому на моїх сторінках було опубліковано листа Остапа Вишні до вашої чортячої величності. Славнозвісний український гуморист і великий любитель рідної природи уклінно просив вас мобілізувати всю нечисту силу — водяників, лісовиків, відьом, русалок — і спільними зусиллями настрахати пекельними муками браконьєрів, отруювачів рік, ставків, озер, одне слово, усіх без винятку ворогів і недругів нашої флори й фауни.

Може, гемонські душі, — писалося у тому листі, — хоч нечистої сили ізлякаються, може, після переляку в них совість заговорить і вони за розум візьмуться...

Не знаю, що там у вашій пекельній канцелярії вийшло: чи ваша секретарка забула доповісти вам, чи, може, ви, ваша чортяча величність, і читали того листа, та, заклопотані поважнішим ділом бувши, не мали змоги належним чином, як у нас кажуть, прореагувати на нього. Знаю тільки, що ніякої акції проти губителів природи з вашого боку, на превеликий жаль, не послідувало й досі.

Це мене вельми засмутило, шановний Вельзевуле Люциперовичу, і я вирішив потурбувати вас ще й своїм листом. Заздалегідь втішаю себе надією, що ваше серце ще не обросло мохом байдужості, що вашу душу ще не роз'їла іржа бюрократизму, і голос мій, до вас звернутий, не лишиться голосом «вопіющого в пустині».

Про що я прошу і про що клопочуся?

Мабуть, вам русалки розказували, які поетичні, які тихоплинні і мальовничі річки течуть у нас на Поділлі. На яку, було, не глянеш — залюбуєшся, замилуєшся! Глянеш на Стрипу—красота! Глянеш на Збруч — душа радіє! Глянеш на Горинь — очей не відірвеш! Глянеш на Смотрич — співати хочеться! А риби скільки в них водилося — ну, повірите, Вельзевуле Люциперовичу, веслом не провернеш! Та якої риби! Була тут і стерлядь, і морена, був тут рибець і сом, були тут і карасі, і головні. І раки тут були — чудесні, смачні раки.

А тепер, дозвольте доповісти вам, майже нічого живого в цих річках не лишилося. Загубили, потруїли рибу й раків Бучацький, Городоцький, Сатанівський цукрозаводи, Довжоцький спиртозавод та інші підприємства своїми отруйними стічними водами. Казали, говорили керівникам цих підприємств:

— Будьте ж хазяями, не випускайте стічних вод у річки, не губіть риби, не плюндруйте природи! Закон же є!

А вони ніби тієї отруйної води в рот понабирали. Мовчать, сопуть та тільки очима лупають.

Казали, говорили про це й директорові Крем'янського крохмального заводу Василеві Петровичу Забишному (скажіть секретарці, хай запише його адресу: Лугинський район, Житомирської області), а він тільки рукою на те махнув. У цьому році за вказівкою Забишного завод знову випустив стічні води у річку Крем'янку. Загинула риба не тільки в Крем'янці. Риба загинула у трьох величезних водоймищах, створених у руслі цієї річки. Риба загинула на протязі 45 кілометрів у річці Жерев, в яку впадає Крем'янка. Тепер до цих річок наверзутися не можна — такий сморід стоїть. Он якого паскудства може накоїти одна безвідповідальна, безсердечна людина!

Просто спасу від таких людей немає. Ось послухайте, що натворив начальник коксохімічного виробництва заводу «Криворіжсталь» Євген Борисович Іванов. У соціалістичному містечку, що поблизу заводу, є став. Великий став — 35 гектарів дзеркала. Це було улюблене місце відпочинку трудящих. Це було місце, до якого неначе магнітом тягло рибалок-аматорів — тут чудесно клював короп, клював карась, клювала явдішка...

Тепер уже не клюне. Іванов фугонув у ставок відпрацьовані води хімцеху, і риба пропала. А Іванов побрикує. Повірте — жодна волосина з його голови не впала.

Гине, вмирає поволеньки і річка Інгулець у районі Кривого Рога. Керівники тутешніх гірничозбагачувальних фабрик докладають усіх зусиль, щоб повноводий Інгулець з його запашними зеленими берегами, з його неабиякими рибними багатствами перетворити на смердючу каналізаційну канаву.

Або візьміть таку симпатичну річечку, як Слонівка. Якщо захочете, Вельзевуле Люциперовичу, знайти Слонівку на географічній карті України, то шукайте її поблизу міста Червоноармійська, Рівненської області. Там вона і тече, впадаючи в річку Стир. Колись Слонівка теж кишіла рибою і раками, а тепер, бідолашна, вже на ладан дише. Труює її немилосердно Червоноармійський шкірзавод (скажіть секретарці, хай запише прізвище директора: Іпаткін Григорій Іванович), систематично скидаючи в неї десятки кубометрів ядучих стічних вод.

По Слонівці отрута потрапляє і в Стир, не кажучи вже про рибне господарство колгоспу «Комсомолець», де в цьому році загинуло багато коропа. Іпаткіна вже й добрим словом умовляли, вже й акти на нього складали, вже й кримінальною відповідальністю лякали, а йому й за вухом не свербить.

Губителі природи ненажери-браконьєри, безвідповідальні керівники промислових підприємств, якщо їм дати волю, можуть накоїти непоправного лиха. Так-от я прошу вас, ваша чортяча величність: дайте команду усій своїй рогатій раті, усій своїй нечистій силі переловити отруювачів рік наших, браконьєрів, усіх ворогів флори нашої і фауни.

На вила їх — і в пекельні казани! В киплячу смолу їх, Вельзевуле Люциперовичу! Тоді вони знатимуть, як пакостити.

А якщо в пеклі тепер завізно й ваші казани переповнені кримінальнішими й поважнішими грішниками, то хоч звеліть настрахати їх. Зробіть таку милість, ваша чортяча величність! Настрахайте! У копитця за це вам вклонюся, ріжки ваші цілуватиму. Зробіть, не відмовте, Вельзевуле Люциперовичу!

Привіт вам од усього серця!

Від старого ПЕРЦЯ.

ЩО КРАЩЕ?

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Що краще: чи вислухати скаргу, чи не хотіти й слухати її?

Візьмімо такий факт.

Щовечора на Запорізькій автобусній станції збираються пасажири і чекають автобуса на Гуляй-Поле, який відходить за розкладом о 20 годині 10 хвилин.

Пасажири сидять, чекають, газети читають. Час минає, а машини немає. Квитки продають, а автобуса не подають.

Сидять пасажири і про диспетчера не дуже приємні слова промовляють.

Диспетчер чує гіркі докори і вухом не веде. Звик уже. Не первина. У нього до всяких скарг давно імунітет виробився. Нащо ото дискусію з пасажирами починати, коли може бути ще гірше? Може, автобус взагалі не піде? А якщо на дві-три години запізниться, то й так минеться, повезе аж у Гуляй-Поле усіх скаржників. Навіщо ж нерви псувати?

Береже свої нерви не тільки диспетчер, берегуть їх і керівники станції. Якби вони хоч раз понервували за пасажирів, автобус, напевне, відходив би на Гуляй-Поле точно за розкладом.

Тепер візьмімо інший факт.

Директор Бородянського автопарку на Київщині т. Нехамкін до скарг прислухається. І, головне, вживає по них дійових заходів.

Ходить у нього автобус на лінії Бородянка — Андріївка. Іноді, на прохання пасажирів, водій вів машину далі на 2 кілометри — до Нової Греблі. Зате ж і лупив за ці 2 кілометри з пасажирів плату вдвічі більшу. Так би мовити, діяв за принципом матеріальної зацікавленості: своя кишеня — не чужий гаманець.

Пожалілися люди т. Нехамкіну на здирство. Прислухався він до скарги, подумав і вжив заходів: заборонив водіям возити пасажирів у Нову Греблю. Мовляв, автопарк не може відкривати нову лінію. Словом, принципова людина.

Нині пасажири міряють пішки ті нещасні два кілометри, на які у т. Нехамкіна коліс не вистачило. Міряють і невеселу думу думають:

— І хто оті заходи вигадав? Краще б уже без заходів...

Розберись тепер, що краще?

Ю. МАЛИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Або ми пошлемо його на зміцнення науки, або він нам ще один радгосп розвалить.

ПАМ'ЯТНИК РУКОТВОРНИЙ

За свою багатовікову історію людство побудувало чимало знаменитих башт. З старовинних легенд відома Вавілонська башта, будівництво якої спричинилося до одноіменного шарварку, тобто стовпотворіння. Паризька Ейфелева башта теж вельми знаменита. Але ні в яких історичних книжках і легендах ще ні слова не сказано про Кам'янобрідську башту. От ми й вирішили виправити цю історичну несправедливість.

Правда, Кам'янобрідську башту збудовано не тоді, як Вавілонську, і навіть трохи пізніше за Ейфелеву, та все ж ми сподіваємось, що й вона незабаром стане не менш знаменитою!

Збудували її року 1958. Незважаючи на такий короткий вік, слава про неї котиться хай не по всьому світі, але на Житомирщині, у Баранівському районі, про ту башту знають.

Збудували її в Кам'яному Броді на фаянсовому заводі для того, щоб робітники в цеху не носили воду відрами, а щоб вона сама по трубах текла з башти.

З 1958 року чимало води утекло, а з тієї башти і краплі не капнуло, бо капати їй немає звідки — жолоби робити на заводах тепер не заведено, а труб дирекція, як не б'ється, ніде дістати не може.

І стоїть та башта, немов пам'ятник рукотворний про даремно витрачені кошти. Горобчики на ній гнізда мостять та вицвіринькують подяку Київському раднаргоспові за те, що він так піклується про сірих горобців і за 200 000 крб. (старими грошима) спорудив їм такий чудесний палац.

М. БОНДАРЕНКО,
робітник фаянсового заводу.

ПРИГОДА З ПІДЛАБУЗНИКОМ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

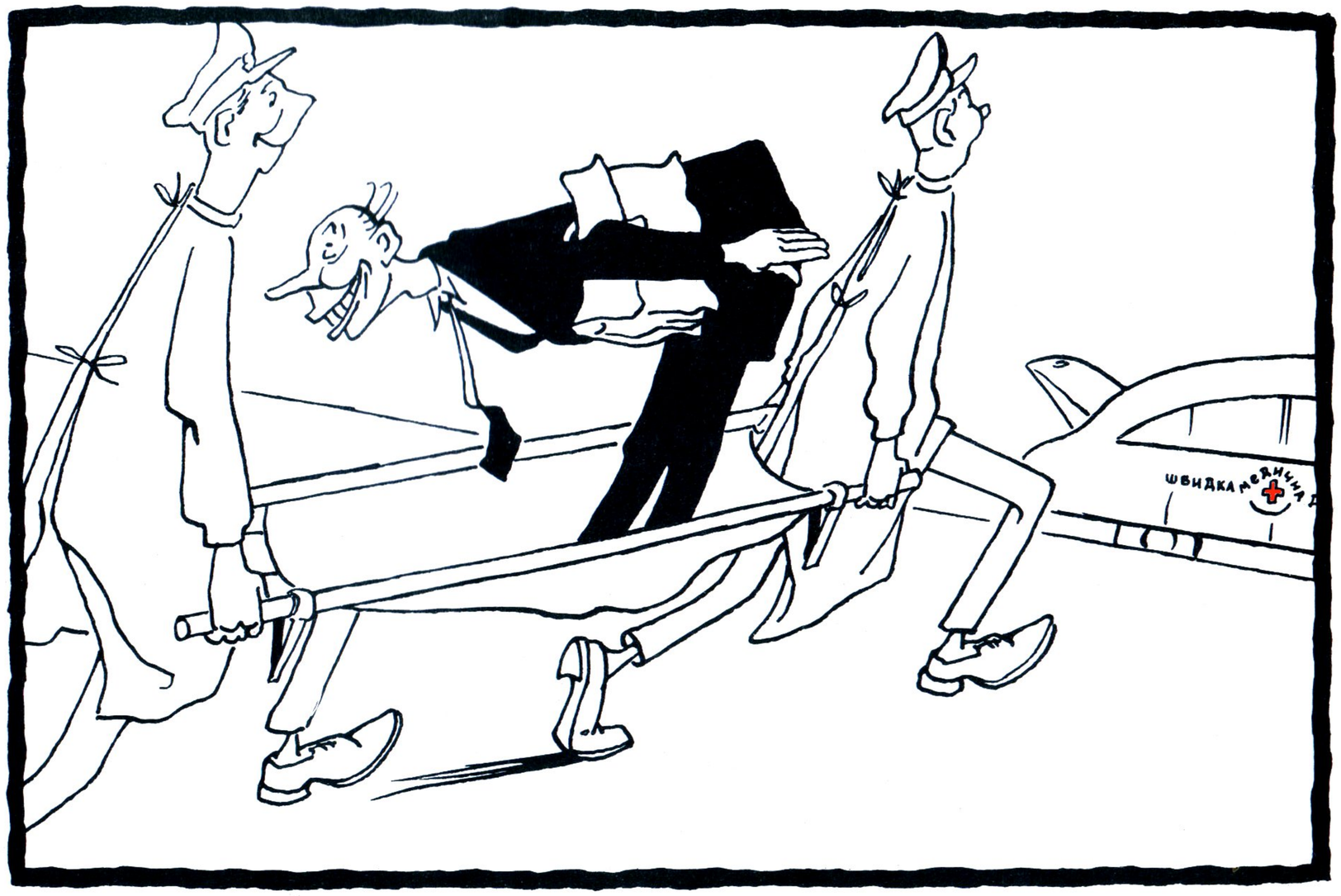

З а к л я к.

БРУД І ХИМЕРНА СЛАВА

У Володимир-Волинському гриміли літаври... Переможні реляції блискавками летіли у Луцьк і навіть у саму столицю... Здавалося, що з високої труби Володимир-Волинського цукрового заводу йде не дим, а куриться густий фіміам на честь переможців.

План залишився десь далеко позаду. Щільними косяками плинули цифри виконань і перевиконань.

Словом, Володимир-Волинський цукровий завод не просто вирвався в передові, не просто, поавраливши і поштурмувавши, встановив якийсь нестійкий рекорд в галузі цукроваріння.

Ні, цукровий завод під керівництвом Бориса Артемовича Становського місяць у місяць робив те, що спеціалісти називають виробничим і технологічним чудом.

І справді, торішній сезон цукроваріння був для Володимир-Волинського заводу таким, що навіть не спеціалістам лізло в голову по газетному стандартне питання: в чому секрет успіху?

Он і на сусідніх заводах варять цукор... З таких самісіньких буряків варять... За допомогою такої самісінької техніки і точнісінько такої ж технології... Не погано варять! І... все ж далеко куцому до зайця.

Склалося таке враження, що скоро на цьому заводі з центнера буряків варитимуть півтора центнера цукру. На заводі стали часто бувати спеціалісти-науковці.

Задоволені районні керівники потирали руки, усмішки не сходили з їхніх облич. Вони теж купалися в променях слави, яку щедро, повними жменями розкидав навколо директор заводу Борис Артемович Становський.

І раптом у Володимир-Волинському змовкли літаври. І дим із заводської труби більше нікому вже не здавався фіміамом. Він їсть тепер очі навіть тим, у кого немає сорому.

Науковцям-спеціалістам цукроваріння більше нічого робити у Володимир-Волинському. Вони так і не второпали, в чому секрет успіху. Зате їх змінили слідчі. Цим повезло більше. «Секрет» перестав бути секретом. А успіхи? Що ж, успіхи, безперечно, були.

Навряд чи хто інший зумів би так успішно замилити очі керівникам району і керівництву Волинського цукротресту, як це зробив Борис Артемович Становський.

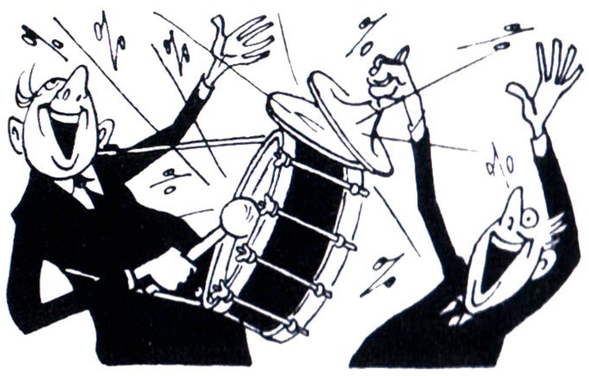

Зараз, коли вся ця історія наближається до кінця, коли слідчі вшивають останні аркуші в судову справу, ми заглянемо на самий її початок.

Брудна історія почалася з бруду. Так воно повинно було й статися. Ідеться не про символічний, а про звичайнісінький бруд. Про бруд технічний, якщо можна так висловитись.

Коли буряки приймають на бурякопункті заводу, їх важать разом із землею, яка прилипла до корінців. Існує навіть норма засміченості буряків. Але, як правило, вона не перевищує 3 процентів від загальної ваги буряків. Це загальноприйнята норма і про це знають навіть не спеціалісти. Але для директора заводу Становського ця норма була тісною. У нього були інші норми...

Директор проконсультував завідуючого бурякопунктом Петра Прокоповича Качалова і наказав йому завищувати засміченість буряків до 5—7 процентів. Власне, це була навіть не консультація. Це був консиліум двох колег, двох визначних спеціалістів по шахрайству, бо Качалова свого часу було знято з роботи за точнісінько такі ж махінації. Становський оцінив Качалова, як «спеціаліста», і благословив його на нове шахрайство.

Перший етап підготовки до тріумфального цукроваріння було закінчено. Почався другий етап. І тут був потрібен «спеціаліст». І «спеціаліст» знайшовся. Щоб шахрайські лишки буряків прошмигнули на завод, вагар Нікулін зірвав із заводської ваги пломби і підклав куди слід 40 кілограмів заліза. Технічна «реконструкція» ваги цим не обмежилася. Через тиждень залізяк було вже 60 кілограмів.

Ці шахрайські кілограми породили тисячі центнерів «лівого» буряка.

Шахрайська «техніка» сказала своє слово. Тепер настала черга технології. І технологія теж сказала це шахрайське слово. Власне, вона мовчала... Мовчав головний хімік заводу Іван Іванович Радченко. Нікому не сказав ні слова, коли його «ввели у курс діла». Мовчки виводив «справну цифру», мовчки показував підвищений вихід цукру з центнера буряків, і вже не мовчки часом наказував лаборантам трохи занижувати процент виходу цукру, щоб не зарватися остаточно.

Совість головного хіміка в цей час теж мовчала. Мовчала вона і в головного агронома заводу Василя Михайловича Головченка...

Така коротка історія короткої «слави» Володимир-Волинського цукрозаводу.

Закінчення цієї історії дописують юристи. Вони точно встановлять, яких збитків було завдано колгоспам Локачівського, Торчинського та Володимир-Волинського районів, Волинської області, що здавали буряки на цей завод.

Вони підрахують десятки «лівих» центнерів цукру, тисячі карбованців народних грошей, якими шахраї набивали собі кишені...

А ми хочемо поговорити про бруд. Не про той, що осідає на заводській мийці, а про той, що осів у душах директора заводу Становського та в його колег по шахрайству.

Хочеться запитати у кожного з них:

— Громадяни, як це почалося? Чи манила вас химерна «слава», чи вам здавалося, що кишені ваші недостатньо натоптані? Чи вам хотілося і того, й іншого?

Та навряд чи їм зараз до такого інтерв'ю. Їм тепер доводиться відповідати на інші запитання.

Може, кілька слів з приводу цього скажуть керівники району?

Та навряд. Їх приголомшила вся ця історія. Вони ж так вірили Становському. Вони дивилися на Становського захопленими очима і чекали від нього нових чудес.

Та чуда не сталося. Скільки б клубочок не розмотувався, а кінчик буде. Правда, не зовсім такий, як часом хочеться.

М. КУНЕНКО.

м. Володимир-Волинський.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Нам з Мумочкою добре і на цьому боці. А інші хай влаштовуються поруч...

О, пекельні тортури святих великомучеників!

О, гіркі сльози подвижників божих!

Чого варті ви у порівнянні з слізьми, що блищали на очах у Толі— учня першого класу Холминської середньої школи!

— Ти плачеш, Толику? Хто тебе скривдив?

— Ча-па-єв...

— Хто?!

— Весь клас іде на «Чапаєва», а я...

— Іди й ти разом з усіма.

— Не можна... Тато й мама заборонили ходити в кіно. Грі-і-іх...

— А що не гріх?

— Молитися богу і співати псалми...

Дивишся у світлі очі хлопчика і ніяк не віриться: невже це правда?

Свята правда!

Але Толя, можна сказати, пройшов лише короткий курс домашнього релігійного виховання. А є ж серед його однолітків і такі, що вже побували на великому таїнстві «перевтілення святого духа» і, — подумати тільки! — удостоїлися слухати проповіді самого Василя Івановича Коваленка.

Хто такий Василь Іванович Коваленко?

Це, так би мовити, достойник божий на землі чернігівській і донецькій.

Василь Іванович говорить із всевишнім, як із своїм сусідом.

— Здоров, — каже, — господе!

— Здоров, здоров, Василю, — відповідає господь бог. — Ну, як там у тебе діла на землі?

— Діла?. Діла — нічого... Будинок у Холмах купив, меблями обставив, на курорт їздив.

— Та ні, не твої особисті діла мене цікавлять,—каже господь.— Ти мені про мирські доповідай! Чи слухається тебе твоя паства? Чи вірить у мою божу благодать?

— У бога так-сяк, ще дехто вірить... А от у божу благодать — не дуже. Поможи, господи, укріпити в людях віру.

— Чим саме?

Василь Іванович Коваленко підніс угору руки:

— Пошли нам, господи...

І — о, чудо! Всевишній і справді послав! Минуло небагато часу, і на голову Василя Івановича Коваленка, наче манна з небес, посипалися грошові перекази і посилки.

Збилися з ніг листоноші, бігаючи по кілька разів на день до Василя Івановича.

Зацікавилися люди:

— А хто це про вас так дбає?

— Брати... — відповідав Василь Іванович.

Поглядаючи на десятки посилок, люди похитували головами: щось дуже багатенько братів у нього...

— І сестри — теж... — пробубонів він.

Василь Іванович, між іншим, не збрехав. Посилки і грошові перекази йому, іменем божим, надсилали брати і сестри «во Христі». Різні бувають «брати» і «сестри». Об'єднані в секти, моляться вони богу, б'ючи поклони, і співають своїх священних пісень.

Але «брати» і «сестри» Василя Івановича Коваленка — це, як кажуть, співаки з іншої опери. Для своїх молитов вони обирають найглухіші і найтемніші закутки. Службу свою правлять при завішених вікнах, а вхід оберігають краще від вартових, приставлених до райських воріт.

Чим же пояснити таку настороженість «братів» і «сестер»?

Згуртовані довкола Василя Івановича, «брати» і «сестри» належать до найбільш бузувірської секти «трясунів-п'ятидесятників». Отих сліпих фанатиків, чиї дикі обряди не раз закінчувалися вбивствами. Так, наприклад, п'ятидесятник Лозко з Копища, Житомирської області, щоб «урятувати душу» і заслужити вічного загробного життя, в 1960 році зарубав сокирою свою восьмимісячну дитину.

Як саме моляться своєму богові «трясуни» — розповідає Іван Васильович К. Ще не так давно він сам слухав проповіді Коваленка. Сам особисто вів переговори з господом богом і навіть запевняв, що на нього не раз сходив «дух божий». Тепер він із сумом пригадує:

— Збирається нас повна хата. Слухаємо Василя Івановича, співаємо псалми. Молимося. Довго, стоячи на колінах, молимося богові. Зразу — по святому писанню, а потім — самодіяльність починається: той тіпається, той завиває, той лупить лобом об долівку — аж дошки тріщать! Той верещить, той щось схоже на «бугівугі» витинає, той навіть півником кукурікає... Це значить, що на нього вже святий дух зійшов, і він «розмовляє з богом на іноязиках»...

Не важко уявити, що стає з людиною після такої кількагодинної «святої трясці». Така людина вже, напевно, без пересадки мусить потрапити до царства небесного.

Після чергової трясучки одна «сестра» таки попала в рай... лікарню, де в неї виявили серйозний розлад психіки.

Працівники цієї ж лікарні недавно обслідували ще одного хворого — заляканого до смерті учня другого класу Холминської школи. Був хлопчик як хлопчик, і ні з того, ні з сього почав заїкатися.

Почали лікарі розпитувати хлопця, як він живе, і раптом дізнаються, що ні в кіно, ні до клубу він не ходить, у шкільних гуртках участі не бере, ніяких книжок, крім підручників, не читає: батько й мати заборонили.

Звуть хлопчика Вячеславом. На прізвище — Коваленко.

Ні, це не однофамілець святого проповідника Василя Івановича Коваленка. Це його — рідний син.

У пастиря, крім Вячеслава, є ще сини і дочки. І всім їм він ще змалку втовкмачує: «Не спокушуй душу втіхами земними, дбай про життя потойбічне. Молися, молися богові, витрушуй із свого грішного тіла всю нечисть, й тоді зійде на тебе божа благодать, подарує тобі господь безсмертя й царство небесне...»

Та якби ж тільки своїх дітей калічили ці сектанти.

Трясуни ловлять людські душі скрізь, де тільки можна. «Душа людини, що потрапила в біду, м'яка і податлива, як віск». Ловити такі душі — їхнє правило.

Сім'ю О. М. спіткало велике горе: померла дочка, тяжко захворів чоловік, а згодом і син ліг у лікарню з страшною хворобою. Було від чого затужити!

І відразу ж довкола нещасної жінки заметушилася «свята» комашня. «Обминуло, — кажуть, — тебе щастя на цій грішній землі. Ще не пізно знайти його в царстві небесному».

І не зчулася бідна жінка, як опинилася серед трясунів.

Не дуже доладно склалося особисте життя і в робітниць Холминського спиртозаводу Мотрі С. та Анастасії М.

«Трясуни» вже тут. І ці живі душі потрапили у сектантську вершу.

Ні, Василь Іванович Коваленко таки знав, що робив, коли з донецької землі, з міста Жданова спішно перекочував сюди, до невеличкого селища Холми. Там, у донецькому краю, щось останнім часом у нього не клювало. Мало того, люди там почали дошкуляти Василю Івановичу не дуже приємними запитаннями.

— Ми працюємо, — говорили люди, — а ти, трясця твоїй матері, чим живеш?

І тридцятидворічний дармоїд, який за все життя палець об палець не вдарив, змушений був відповісти:

— Живу вашими молитвами.

Інша справа — на Чернігівщині. Науково-атеїстична пропаганда розрахована тут здебільшого на тих, які й так знають, що бога нема. А от про віруючих забувають...

Благодать!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.
Понорницький район,
Чернігівської області.

Новела про чудасію

У своїх мандрах я якось спіткнувся об здоровенну каменюку. Ногами зачепився й спинився, міркую: перескочити чи довкола обскочити.

Історія каменюки трохи чуднувата й трохи сумнувата. Хорошу, трудову людину хотіли незаслужено покарати.

За віщо хотіли скарати? — ви питаєте.

Та так, як ото говорять, з дурного ума. Колись, давним-давно, років двадцять чи, мо', й тридцять, у річці Ворсклі найшли дві каменюки.

Помацали, пощупали й визнали — історичні. Легенда така: один чоловік поліз у воду й наступив п'ятками на каменюки. Витяг, а там— на першій каменюці вибито долотом «Бить по сему...», а на другій — «Та були в кума бджоли...»

Почали досліджувати: хто написав і коли написав.

На чолі дослідницької інституції поставили директора, двох заступників — по науковій і господарській лінії. Штат утвердили в складі: старший науковий працівник, молодший науковий працівник, референт, секретар, друкарка і три сторожі з дрючками та баграми...

На випадок, не дай боже, якась каменюка зникне, баграми негайно ж із річки Ворскли витягають нового експоната і на вірьовці тягнуть його під експозиційний напис: «Оцими каменюками наші прапращури груші збивали...»

Словом, досліджували...

Ота чесна людина, яку тягли на цугундер, працювала в цій інституції нічним сторожем.

Уночі сторожував і баланси підбивав: скільки державних коштів забирають оці гемонські камінці.

Підбивав, підбивав і підбив — багатенько! Вирішив — утопити їх окаянних! Хай повертаються на своє старе місце. Хай лежать краще на дні, бо дарма багато грошей гребуть!

Одного ранку сторож так і зробив — каменюки утопив.

Людці, які косно, хворобливо тримаються за старе, віджиле, хотіли й сторожа втопити, та не пощастило.

Тепер на тому місці і за оті гроші, що на каменюки летіли, школу збудували. Хай люди справжньої науки досягають.

Ол. КОВІНЬКА.

м. Полтава.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОДАРУНКИ

Коментарі Перця записали:

М. БІЛКУН, Я. ВАЛАХ, М. ВІЛЬБА, Ю. КРУГЛЯК, Д. МОЛЯКЕВИЧ.

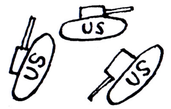

КРОВ І КОНЬЯК

Цікаво, чи знає так званий середній американець, який платить податки, що уряд США дарує злочинній групі заколотників Бун Ума — Носавана в Лаосі мільйон доларів щотижня?

Може, середньому американцеві буде цікаво знати, що значна сума з цього щотижневого мільйона щотижня осідає в кишенях Бун Ума та в його «кореша» Носавана.

І, безперечно, середній американець зрадіє, коли дізнається, які таланти має «пахан» заколотницької «малини».

Як розповідають американські журналісти, Бун Ум захоплюється цирковими фокусами. Особливо добре виходить у Бун Ума такий фокус: він піднімає вгору піднос з десятком чарок, повних коньяку, і ловить той піднос, не розхлюпавши жодної краплі.

Проте, американські танки і гармати, певне, мають бути використані не як циркові атракціони. Не розхлюпуючи і краплі коньяку, Бун Ум може пролити ріки крові лаоського народу.

Кров — не коньяк. Крові свого народу Бун Умові не шкода. А його американським покровителям і поготів.

І В СЕНАТІ ДОСИТЬ ПСИХОПАТІВ

У «вільному світі» не бракує божевільних. Як повідомляє преса, у США половина ліжок у лікарнях зайнята душевнохворими. Але ж у цю статистику входять не всі душевнохворі, бо не всі вони сидять у жовтих домах. Самі подумайте:

Голдуотер чи Істленд і Додд.
Ну, хіба ж це нормальний народ?!
До брехні удаються, погроз;
Роздувають воєнний психоз,
Та сидять маньяки ці відомі
У сенаті, не в жовтому домі.

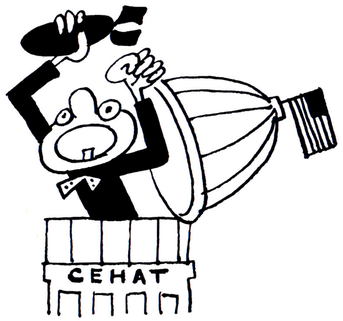

ЖИВУЧА ПОРОДА

Виявляється, середньовічні шахраї, які обдурювали рицарів (навіть Дон-Кіхота!), всучуючи їм бальзами проти меча, стріли та лихого ока, не вимерли.

Один з них опинився у Сполучених Штатах і заснував фірму, яка виготовляє «чудодійний» бальзам проти радіації.

Невідомо тільки, коли натиратися бальзамом, до атомного вибуху чи після.

Щодо гендляра бальзамом, то він своїм витвором натиратися не збирається. Він воліє натирати мозолі на пальцях, рахуючи долари, видурені у легковірних американських обивателів.

КОРИСНА ПОРАДА

Воєнний психоз у США породив нову галузь кінопромисловості: фільми спеціально для майбутніх мешканців атомних бомбосховищ. Випускає такі фільми — фірма «Сервайвол філм». У перекладі на людську мову ця назва звучить так: «Фільми для тих, хто виживе». Фірма запевняє, що її продукція допоможе мешканцям бомбосховищ забути про жахи атомної війни. Сюжетами фільмів «Сервайвол філм» будуть головним чином подорожі до екзотичних країн, а також оптимістичні висловлювання політичних діячів.

Австрійська демократична газета «Фольксштімме» рекомендує фірмі включити в цю серію фільм про останні дні Гітлера в його бомбосховищі. Цей фільм не тільки піднесе настрій населення бомбосховищ. Він також нагадає американським атомникам, до чого доводить атомний психоз.

НЕ ТІЛЬКИ В КУБИКАХ СУТЬ

Як повідомляє газета «Санді експрес», у районі новозеландського міста Окленд кури почали нести яйця кубічної форми. Ветеринари визначили, що кури несуть такі яйця з переляку, бо в цьому районі вдень і вночі кружляють реактивні бомбовози.

Полякалися кури, коли
Біля них звив «шуліка» гніздечко,
З переляку нести почали
Кубовидної форми яєчка.
Та не тільки у кубиках суть
У відході яєчок від норми,
Гірше те, що «шуліки» несуть
Крашанки бомбовидної форми.

ЗА ДОПОМОГОЮ СОБАК

У місті Солсбері, столиці англійської колонії Південної Родезії, загін поліцейських нацькував сторожових собак на африканських дітей, які протестували проти того, що в колонії дуже мало шкіл.

Оце навчили!.. Всьому світу
Тепер відомо стало, як
Можна поліпшувать освіту
За допомогою собак.

ДЕШЕВИЙ ТОВАР

Пам'ятаєте, герой чеховського оповідання «Весілля з генералом» Андрюша Нюнін взявся за 25 карбованців привести на весілля до своїх знайомих справжнього генерала.

Спритний Андрюша гроші поклав собі у кишеню, а на весілля, замість обіцяного генерала, привів свого дядечка, відставного контр-адмірала.

Андрюша Нюнін був, звичайно, дрібним шахраєм і діяв примітивно.

А ось його сьогоднішні англійські послідовники поставили це діло на широку ногу і роблять непоганий бізнес.

Якийсь Едуард Юнг відкрив у Лондоні спеціальне бюро. Там можна взяти напрокат живу прикрасу для весілля, іменин або якоїсь іншої такої оказії. Для своїх замовників Юнг надрукував спеціальний каталог. Тут пропонується на вибір 10 перів, 15 збіднілих баронетів, 8 адміралів, аж 44 генерали! Є, звичайно, і особи жіночої статі — 67 удів з титулами, 136 дам без високих титулів, але з винятково аристократичними манерами...

Доставка за рахунок замовника.

Юнг дбає про вигоди для своїх клієнтів. Надіслав він, скажімо, комусь генерала, а той не сподобався замовникові. Будь ласка, шліть генерала назад, вибирайте собі іншого. Без усякої доплати!

Ціни на титулованих осіб — загальнодоступні.

ПОВЕРНЕННЯ ПОЛКОВНИКА ГРАБ-ГРОБА З ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ

Мал. БЕ-ША

— Ось полковників багаж..

—...А ось і він сам—власною персоною!..

ІУДИНІ ПОЛТИННИКИ

Колись у царській Росії був звичай — на свята виносити городовому чарку горілки і полтинника.

Городовий, крякнувши, випивав чарку, витирав вуса, ховав полтинника і обіцяв і надалі служити вірою й правдою.

І городовий, і обиватели залишалися взаємно задоволені.

Тепер ця мила «традиція» перекочувала у Японію. Але йдеться не про японських городових, а про депутатів парламенту.

Напередодні свят міністри кабінету Ікеда виносять «обранцям народу» на тарілочці... ні, ні, не по чарці і не по полтиннику, а по 100, 200, 300 (як від депутата) тисяч єн.

Всі задоволені. І міністри, і депутати.

Особливо задоволені міністри тоді, коли в парламенті йде голосування про підвищення допомоги безробітним.

Мало рук піднімається «за». Руки депутатів в цей час підраховують власні «полтинники».

Януш ОСЕНКА

НА МІЙ ПОГЛЯД...

На світі, як я довідався, накопичено догибелі усякої зброї; на кожну голову (!) жителя земної кулі припадає близько десяти тонн блискуче виготовленого вибухового матеріалу найліпшого гатунку. Відверто кажучи, світовий запас зброї не викликав у мене ні захоплення, ні бодай найменшого задоволення. Можна справді подумати, що бомби й снаряди — єдиний у світі товар, якого усім вистачає по саму зав'язку. Бо хоч у одного немає ще холодильника, у другого — радіоприймача, у третього — одежини, в четвертого — шматка хліба, — вибухових матеріалів, якщо ними розкидатися направо й наліво, вистачить кожному на все життя.

Більше того — зостанеться тієї зброї до біса ще й для майбутніх поколінь, коли б вони зосталися.

Особисто в мене дуже скромні потреби. Кількість вибухівки, яка б перепала на мою долю при справедливому розподілі, була б великою. Я не ховрах і не люблю робити великі запаси провіанту, без якого взагалі можу обійтись. Мій сусід теж такої думки. І ще багато знайомих моїх у Парижі, Москві, Лісабоні і Нью-Йорку. Та, на жаль, є ще люди, котрі не поділяють мого погляду. Десяти тонн для них малувато. Вони звикли жити на широку ногу, і тому їх дуже непокоїть надто повільний поступ у зростанні складів бомб.

Ми ставимося до них із застереженням: адже дуже небезпечно ходити серед порохових бочок; тоді, мабуть, доведеться заборонити палити цигарки на всіх континентах. Однак, вони заспокоюють: мовляв, обережненько кладіть у стоси нові й нові бомби! Нічого з ними не трапиться...

Оскільки таких аматорів озброєння переконати важко, я б запровадив у життя з нинішнього року такий захід. Узяв би з персональних складів десять тонн бомб і завіз би за власний рахунок на квартиру того пана, якому їх не вистачає.

— Візьміть мою пайку, — сказав би йому.

Він блідне, а я ховаю бомбу під шафу, ручні гранати — в буфет, міни — під килим шрапнельні набої — в комод і ще порцію атомних і водневих зарядів — під подушку.

— Тепер спіть спокійно, — кажу. — Мабуть, вистачить, — додаю, поливаючи фосгеном квіти у глечиках.

— Пане, це може вибухнути!— кричить прихильник послідовного озброєння. — Заберіть і те і те!

— Навіщо? — заспокоюю його. — Адже ж ви самі казали, що нічого страшного з тими бомбами не трапиться.

Він хапається за голову, а тут ще приїжджає мій сусід з своїм запасом. І ще багато знайомих з Парижа, Москви, Лісабона і Нью-Йорка. Господар з переляку міниться на очах, благає:

— Викиньте геть ті чортові бомби! У море! На смітник! Або краще знищіть, тільки обережно!

І ми вже маємо нового прихильника, який голосуватиме за цілковите роззброєння.

Переклад з польської.

Мал. Л. КАПЛАНА

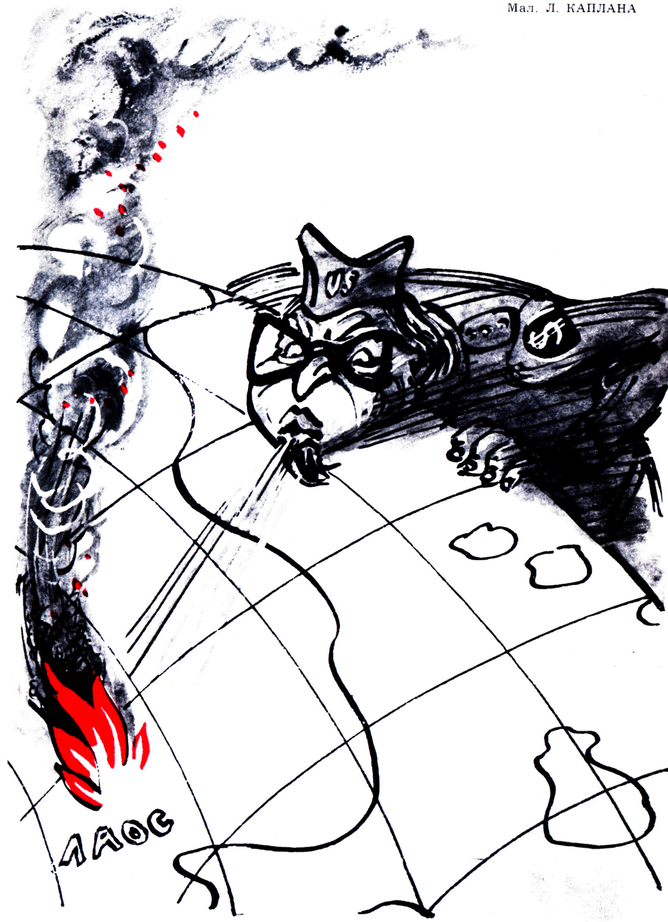

Роздмухує.

Марта НАВРАТ

АТОМНИЙ КАНЦЛЕР

Живе у Бонні дід-християнин.
Як любить він хреста — не змалювати!
Але хреста ще більше любить він.
Коли той хрест, скажімо, гакуватий.

Не вірте, люди, ревному святоші:
Він вас підніме у чертоги божі.

Про «господарські чудеса» верзе,
Та не збігаються рахунки в нього.
В свій час народ, підрахувавши все,
На суд банкрута поведе старого.

Гукне народ: «Не хочу я вмирати!
Геть забирайте атомні гармати!»

Палкий поборник атомних смертей —
Ось хто цей дід-християнин.
Висить загроза над життям людей,
Аж поки канцлерствує він.

Боріться ж рішуче за долю вашу,
Геть здихайтеся канцлера реваншу!

Переклав з німецької
М. ЗІСМАН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Хлюпніть!..

СОС! СОС!! СОС!!!

Тривожний цей сигнал долетів до нас із Кривого Рога.

— Рятуйте наші душі! Сос! Сос!! Соску дайте!!!

Це, виявляється, глас вопіющого немовляти. І не одного, а багатьох-багатьох немовлят, мами яких уже оббігали всі аптеки міста, але жодної соски в них не виявили.

Пудра є. Та пудритись немовлята чомусь не хочуть.

І одеколон є. Але і одеколон їм не до вподоби.

Їм — дай соску.

А де ж її взяти, оту соску? Кого треба шпигонути за те, що соски зникли з продажу?

Немовлята на весь голос відповідають на це:

— Уа! Уа! Уа!

У перекладі на дорослу людську мову це означає: управління аптеками.

Прислухайтеся, товариші з Дніпропетровського обласного аптекоуправління, до голосу своїх крихітних земляків.

Відомо ж бо, що устами малят сама істина глаголить!

Б. ГРИВОЛ.

Рядi з тьотi...

Спочатку нам хотілося назвати цей фейлетон «Коні не винні»... Потім ми пригадали, що оповідання з такою назвою є у М. Коцюбинського. Ні, не вийде. Підшиють нам плагіат, сиріч літературну крадіжку. Хіба назвати його «Мертві душі»? Хороший заголовок. І знову буде плагіат, бо «Мертві душі» вже були у Гоголя.

«Батьки і діти»? Вони аж просяться у заголовок фейлетону. Але не хочеться обкрадати Івана Сергійовича Тургенєва.

Нам треба бути обережними. Нас не повинні звинуватити у крадіжці. Ми будемо розповідати про злодіїв. А в злодія, знаєте, яке залізне правило? Він завжди голосніше всіх кричить: «Тримайте злодія!».

Злодій по натурі своїй людина скромна, він не любить популярності, Він завжди намагається відвернути увагу від своєї скромної особи і завжди закликає звернути увагу на інших.

Ми будемо розповідати про злодіїв... Але в нашому фейлетоні не буде ні детективщини, ні злодійської романтики.

Класичний тип злодія відмирає. Злодія-професіонала, злодія-ортодокса в чистому, рафінованому вигляді можна знайти в основному тільки в детективних оповіданнях або у виправно-трудових колоніях. Злодій-романтик вимирає остаточно.

Хай пробачать нам добрі люди і в першу чергу юристи, але злодій-професіонал, «рицар темної нічки» часом навіть викликає співчуття. Робота його важка і невдячна. Хіба легко тихо, непомітно виламати вікно, перепиляти грати, залізти в приміщення, виварити автогеном дверці сейфа... І кожної хвилини тремтіти, озиратися, з ніг до голови обливатися липким, противним потом. Зважте й на те — жоден із злодіїв не гарантований від того, що, каторжно попрацювавши півночі, він знайде у сейфі позаторішній річний звіт бухгалтерії та старі нарукавники касира. А в найдраматичніший момент, як правило, приходить міліція і веде «романтика» туди, де «сонце сходить та заходить».

Ні, герої нашого фейлетону не такі. Вони не здригаються при зустрічі з міліціонером, вони не орудують автогеном, не випилюють грат і спокійно сплять вночі.

Вони не крадуть від випадку до випадку. Вони крадуть кожного дня. Кажучи фігурально, вони весь процес крадіжки перевели на потік.

Вони крадуть масло, цукор, сметану, згущене молоко, м'ясо, овочі, фрукти, борошно, крупи. (Солі вони не крадуть, це встановлено точно, і, можливо, їхні майбутні адвокати наведуть цей факт, як пом'якшувальну обставину). Вони крадуть живих свиней, живих кролів, народні гроші і найстрашніше, що вони крадуть народне довір'я.

Їм довірено здоров'я дітей...

Бо вони, це: головлікар дитячого санаторію «Зірочка» (м. Боярка, Києво-Святошинського району) Бодрикова Г. Н., дієтлікар Лещинська А. Й., головбух санаторію Барях Р. О., комірник Жорнокуй М. П., повари Аржанова О. І. й Котелянець О. С. та... ревізор Київського облздороввідділу Рабинович Г. Так, так, і ревізор! Бо хоч його ніхто не спіймав за руку, коли він витягав шматки м'яса з дитячого борщу, але руки у нього брудні.

Є речі, про які навіть говорити і соромно і гидко.

Обкрадання хворих дітей і належить до таких бридких речей.

Ще раз кажемо: соромно, гидко розповідати про те, як дітям замість компоту дають чай, а фрукти розкрадають. Як з кожних півтора кілограма масла до дітей доходить рівно половина. Як кудись спливає олія, призначена для салату (відомо, що олія легша води, вона спливає, і, певне, на цій підставі в ній приємніше «замочитися»). Як залишаються у кладовій банки із згущеним молоком...

О, це молоко! Випадок з ним доводить, що дітей у санаторію «Зірочка» обкрадають не тільки фізично, але й морально. Коли від молока запахло паленим, коли були знайдені ці «ліві» банки, дієтлікар Лещинська викликала виховательку Фрідман І. Я. і наказала їй провести серед дітей «виховну» роботу. Фрідман підговорила двох дівчаток сказати, що це молоко їм нібито передали батьки... І якщо дівчатка будуть розумними і скажуть так, як вчить їх тьотя Фрідман, то вона їм дасть за це... банку молока!

Можна вигадати щось жахливіше, безглуздіше, гидкіше? Ми певні, що коли б найзапеклішому рецидивістові довелось викручуватись, він не посмів би вдатися до такого ганебного трюку. А педагог Фрідман, а тьотя Інна Яківна Фрідман і оком не кліпнула.

На нашу думку, годі розповідати про всі деталі цього щоденного грабунку, грабунку серед білого дня, грабунку який не має права зупинити жоден міліціонер, бо в бухгалтера Барях зберігаються документи, підписані ревізором Рабиновичем, що вся адміністрація санаторію «Зірочка» чиста перед законом і людьми, як дитяча сльоза.

Нам також не хочеться вдаватися до «інтимностей». Не хочеться розповідати, які смачні бульйони варять повари для бухгалтера Барях з продуктів, призначених для дітей, як крекче комірник Жорнокуй, пакуючи мішки з продуктами для головлікаря Бодрикової, як набили руку і виробили специфічний злодійський рефлекс повари Аржанова і Котелянець, примудрившись переполовинити продукти навіть в день перевірки.

Так, про людей (якщо вони мають право носити це високе звання) досить. Кілька слів про тварин.

Згідно документів, у підсобному господарстві санаторію мусить бути 35 кролів і 6 свиней. Кролі зникли у невідомому напрямку, навіть шкір їхніх не знайдено. З 6-ти свиней залишилось 4.

Скоріше всього, ті дві свині продали десь по спекулятивній ціні, але нам хочеться вірити, що свиням стало до нестерпності гидко жити поруч з такими людьми, і вони забігли десь у Боярські ліси.

Коли вірити документам, свиней на підсобному господарстві годують шпротами і мармеладом, так багато грошей пішло на них. І півтори тонни картоплі теж нібито згодовано свиням, хоча записана ця картопля і ще безліч овочів як «витрати по гужтранспорту».

От тоді й народився у нас заголовок «Коні не винні», бо санаторій має всього одного коня, і цього коня звинувачують у тому, що він жере за цілу стайню. А заголовок «Мертві душі» у нас народився, коли ми заглянули у розпис штатних одиниць санаторію. Там, виявляється, є рентгенлікар Кожухар і рентгенлаборант Зябкіна, хоча немає рентгенкабінету. Там є штатний механік В. Головін, одиниця конче потрібна для єдиної автомашини і для єдиного коня.

До речі, Головін не працював жодного дня. Там є ще один експедитор Лисак. Кажуть, що це жінка, але її теж ніхто ніколи не бачив і навіть ініціали її невідомі. Третій експедитор теж необхідний, коли зважити, що там і одному нічого робити.

І, нарешті, є в санаторію «медбрат» на ставці медсестри, який тямить у медицині приблизно стільки, скільки дяк у кібернетиці, бо працює у Мотовилівці електриком і навіть не знає, де міститься санаторій «Зірочка». Звати «медбрата» Марат Рабинович, і цей факт дає право назвати фейлетон «Батьки і діти», бо Марат синаша свого татка Г. Рабиновича, ревізора облздороввідділу, так само, як механік В. Головін — рідний синаша своєї матусі Бодрикової, головлікаря «Зірочки».

Хоча на 80 дітей в санаторію є — не мало, не багато — 114 штатних одиниць, там конче необхідна сто п'ятнадцята штатна одиниця. Ця одиниця мусить взяти в руки замашний дубець і розігнати хапуг, що орудують у дитячому санаторію «Зірочка».

Може, роль цієї сто п'ятнадцятої «штатної одиниці» з дубцем у руках візьме на себе тьотя Ніна Степанівна Горяїнова, зав. сектором лікувально-профілактичної допомоги дітям та матерям Київського облздороввідділу?

Службовий обов'язок тьоті Ніни — захищати інтереси діток. Але тьоті Ніні буде незручно. Вона не може стати сто п'ятнадцятою караючою одиницею, бо вона входить у ті сто чотирнадцять... Тьотя Ніна працює в «Зірочці» лікарем на півставки... У Боярці тьотя Ніна підлягає тьоті Галі Бодриковій. Незручно «начальство» ловити за руку. У Києві тьотя Ніна автоматично стає начальством тьоті Галі, але дітям від того не легше.

Може, втрутиться, нарешті, у всю цю історію дядя Віктор Тихонович Герасимов, завідуючий Київським облздороввідділом? Може, він заступиться за діток?

Але дядя Вітя чомусь довгий час філософськи споглядає на злодіїв так, ніби це не злочинці, які обкрадають дітей і по лікті запускають руки в державну кишеню, а пустуни, котрі запустили рученята в мамину банку з варенням.

Ех, дяді і тьоті, дяді і тьоті...

Микола БІЛКУН,
Микола КОРНІЄНКО.

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

Лице наклепника.

НЕПОРОЗУМІННЯ ТА Й ГОДІ!

Що там говорити — неприємна то штука, коли чоловік у міліцію потрапляє.

А Іван Крот потрапив у міліцію...

Ця оказія шуму в Саврані наробила (бо саме в Саврані на Одещині сталося це).

Усяких балачок було. Були й непорозуміння. Зустрінуться, приміром, знайомі на вулиці.

— Чув? Крот уже в міліції...

— Нарешті! Я давно говорив, що так воно й має бути.

— Як-то так має бути? — дивується перший.

— А так, що горілка до добра не доводить. Працював він у фінвідділі — вигнали, працював у сільраді — теж потурили. І все через пиятику, бійки...

— Стривай-но, — перебиває співрозмовник, — я тобі про індики, а ти про кури дикі. Я кажу, що Крот уже в міліції працює.

— Що ти плетеш?! — вигукує ошелешений співрозмовник. — Яка робота?! Ти ж півгодини торочиш мені про те, що Крот у міліції сидить!..

— Та я й зараз кажу, що в міліції. Дільничним працює...

Усякі були балачки...

А тим часом за старою звичкою текла вода в синє море, а горілка — в рот новоспеченого дільничного. Словом, час ішов... Ішов, аж прийшов-таки день, коли не тільки по райцентру, а й на всю околицю голосна чутка про Івана Крота прокотилася. У районній газеті «За комунізм» з'явилася стаття «Блюститель порядків». З неї виходило, що нічого злого в тому не було б, якби Іван Крот сидів у міліції. Але не в усіма шанованій міліцейській формі, а як і кожен п'яндига, що порушує громадський порядок.

Прочитав ту статтю начальник районного відділку міліції т. Прилипко, довго думав та гадав і, нарешті, черконув цидулку до редакції районної газети: «...Повідомляємо, що дільничного міліціонера т. Крота з посади знято».

А через якийсь час — знову розмови по Саврані:

— Чули? Іван Крот після виступу газети таки у міліції сидить...

Але ніхто вже не розпитував, як і чого він там знову сидить, бо знали, що ніхто його з посади дільничного міліціонера не знімав, що начальникова цидула в редакцію була звичайнісінькою відпискою.

Отак, бачите, потрапив Іван Крот у міліцію. Це — явне непорозуміння. І як воно так сталося, багато хто в Саврані й досі зрозуміти не може.

Д. МИТЮК.

Милий Перче!

Чи не можеш ти встановити, за якими законами фізики проходить по дротах електрострум?

За всіма даними цей струм мусив дійти до нас ще минулого року, але десь у дорозі зачепився за пень і через те, видно, немає в нас електрики і по цей день.

Може, ти гадаєш, що ми не розрахувалися з Миколаївською конторою «Сільелектро»? Та ні. Сам керівник цієї організації т. Ороновський тебе запевнить, що гроші ми йому наперед дали.

Чи не гадаєш ти, Перче, що це і є та притичина, через яку електрика до нас дійти не може. Бо коли б од нас щось належало електрифікаторам, то струм до колгоспу швидше вітру примчав би...

М. СТРОЙНОВ,
голова колгоспу «Ленінська іскра».

Н.-Одеський район,
Миколаївської області.

Я наперед знаю, що ревізор Коростенського відділення Південно-Західної залізниці Грищенко та начальник станції Вільча Горінчук скажуть, що це я їм свиню підклав. Але я тут, повір, ні при чому.

Перед приходом пасажирського поїзда Янів—Коростень на станції Вільча появилася вантажна машина ЩС 87-53. Коло машини стояли якісь люди, а серед них Горінчук і Грищенко. У кузові машини щось ворушилося. А люди нетерпляче поглядали в бік Янова. Аж ось і поїзд. Вантажна машина на повному ходу перескочила через рейки і стала коло одного з вагонів.

Першим у тамбур пасажирського вагона вскочив Грищенко. Пасажири аж ахнули з подиву. З кузова машини над приступкою вагона у дверях показалося свиняче рило, а потім і вся восьмипудова льоха. А ззаду льоху енергійно пхали у тамбур начальник станції Горінчук з підлеглими...

Поїзд рушив. Начальник станції, не шкодуючи чобіт, почав затирати ногами сліди автомашини, яка переїхала колію в недозволеному місці. А тим часом куплена на поліському базарі льоха їхала у пасажирському вагоні разом з своїм хазяїном — ревізором Грищенком до свого нового дому.

Оце й усе. Так хто, Перче, свиню підклав: Грищенко з Горінчуком пасажирам чи я своїм листом Грищенкові й Горінчукові? Чи вони самі собі?

В. ДІДКІВСЬКИЙ,
старший електромонтер.

Станція Вільча.

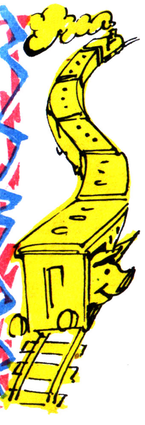

Був у нас, на залізничній станції шахти «Центральна», Червоний куток. І були в тому кутку телевізор, шашки, шахи, газети, журнали... Було де зібратися, відпочити, лекцію послухати...

Було, та, як кажуть, загуло...

Бо ні телевізора, ні газети, ні шахової дошки у нашому Червоному кутку вже не видно. Їх витіснили інші дошки — стругані і нестругані, які вселилися сюди разом із столяром. Крім столяра, станційне начальство розмістило тут ще й комірника з його добром, так що для культурно-масової роботи в Червоному кутку і маленького куточка не лишилося.

Виділи, Перче, на твоїх сторінках невеличкий куток і постав туди керівників нашої станції.

Хай читають і червоніють.

Такий червоний куток їм, очевидно, більше до смаку.

РОБІТНИКИ СТАНЦІЇ.

Красноармійський район,
Донецької області.

Цікаво, що у нас, у Пирогівці, про одну і ту ж людину існують цілком протилежні думки.

— Наш голова т. Бабич — світла особа, — говорять ті, що живуть на правій половині села. І це, безумовно, чиста правда.

А от мешканці лівої половини тієї ж Пирогівки в один голос кажуть:

— Нічого світлого ми в особі голови не бачимо. Суцільна темінь!

Між іншим, і в цих словах теж немає брехні. Усе залежить од того, з якого кінця села розглядаєш голову: з того, де вже давно є електрика, чи з того, де ще її нема.

Могло б, звичайно, бути інакше. Могли б ми мати світло на обох половинах села, та бракує енергії. Не електричної, ні, а тієї, якої треба докласти, щоб замінити зіпсований трансформатор на справний.

Може б, ти, Перче, піддав цієї енергії голові нашого колгоспу? Певні, що після цього нам вдасться побачити його освітленим з усіх боків.

КОЛГОСПНИКИ.

Шосткинський район,
Сумської області.

У місті Болехові є солезавод. Працює він без перебоїв і випускає стільки солі, що її вистачило б на усі сніданки, обіди і вечері працьовитого люду Станіславщини.

Але сіль, Перче, тут ось у чому: працівники Болехівської райспоживспілки змушені чумакувати за цим ходовим товаром аж у Закарпатську область, на Солотвинський солерудник. Мабуть, начальникам-планувальникам з Станіславської облспоживспілки привозна сіль більше до смаку, бо з місцевого заводу вони беруть лише 30 тонн солі, а на далекий рудник щедро відвалили наряд на 60 тонн.

Запитай у них, Перче, чи не пересолили вони у своєму плануванні? І чи не буде солоно від такого планування державній копійці?

М. КОРОЛЮК.

м. Болехів,
Станіславської області.

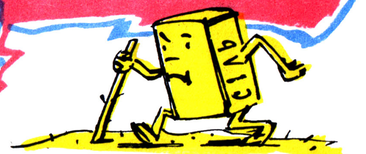

Народні усмішки

ДОГАДАВСЯ САМ

До церкви вбіг захеканий хлопчина. Людей було багато, він не міг побачити свою маму і став гукати:

— Мамо! Мамо!

— Та чого ти кричиш?

— Та миша в діжку з квасом упала!

— А ти що — не знаєш, що робити?.. Витяг би!

— А я кинув туди кішку, щоб вона ту мишу піймала.

Повідомив Д. М. БАРАНОВ з м. Душанбе (Таджицька РСР).

ПЕРЕХВАЛИВ

Якось я своїй дружині шукав подарунок. Зайшов у центральний універмаг, запитую в продавця:

— Скажіть, будь ласка, де мені можна купити таку матерію, щоб була дорогою, хорошою і красивою?

— А ви беріть оце квітчасте, матеріал дорогий і хороший.

— Так то так, але ж він якийсь дуже строкатий.

— То дурниці, запевняю вас, після першого прання всі квітки геть щезнуть...

НЕ БАЖАЄ ЗЛА

Якось Петро говорить Миколі:

— Поїдемо до мене в село?

— Та я не хочу...

— Чому?

— Та у вас горілку заставляють пить.

— А ти на зло не пий!

— Та, бачиш, я зла нікому не хочу робить.

НЕ ПРИГАДУЄ

Один студент збирається на побачення, а другий питає його:

— Кому це ти вчора в коханні освідчувався?

— А о котрій годині?

Повідомив В. О. КУДРИЦЬКИЙ з м. Києва.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

Одного разу їхав пан у гості з слугою. По дорозі він вирішив відпочити. Пан ліг спати, а слузі наказав розбудити його через три години. Слуга сидить, а пан спить, аж хропе. Довго терпів слуга те хроп'іння, а потім розсердився і розбудив пана. Той почав кричати:

— Як ти смів мене будити!

Слуга не розгубився і відповів:

— Я не будив, я тільки хотів сказати, що вам лишилося спати ще одну годину.

Повідомив Г. І. МІРОШНИК з м. Алаверди, Вірменської РСР.

І В НЕБІ НЕ КРАЩЕ

Служив Іван у попа, працював тяжко від зорі до зорі, а платив піп мало. Отож і говорить одного разу піп Іванові:

— Не журись, Іване, що в мене ти тяжко працюєш і що я мало тобі плачу за твою працю. Зате я буду молитись богу, щоб тобі на тім світі було ліпше.

Вислухав Іван та й каже:

— Не віриться мені, батюшко, що на тім світі буде краще. Там також святий Петро скаже: «Іване, засвіти сонце! Іване, загаси місяць! Іване, підмети небо! Іване, почисть зірки! Іване, нарви янголам яблук у саду! Іване, туди, Іване, сюди, не дадуть мені й там ні хвилини спокою.

НАЙСИЛЬНІША

— Хто в нашій сім'ї найсильніший?

— Бабуся!

— Чому?

— Бо вона все за всіх робить.

Повідомив Д. В. КОСТЕЛЬНИЙ з м. Красноярська (РРФСР).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

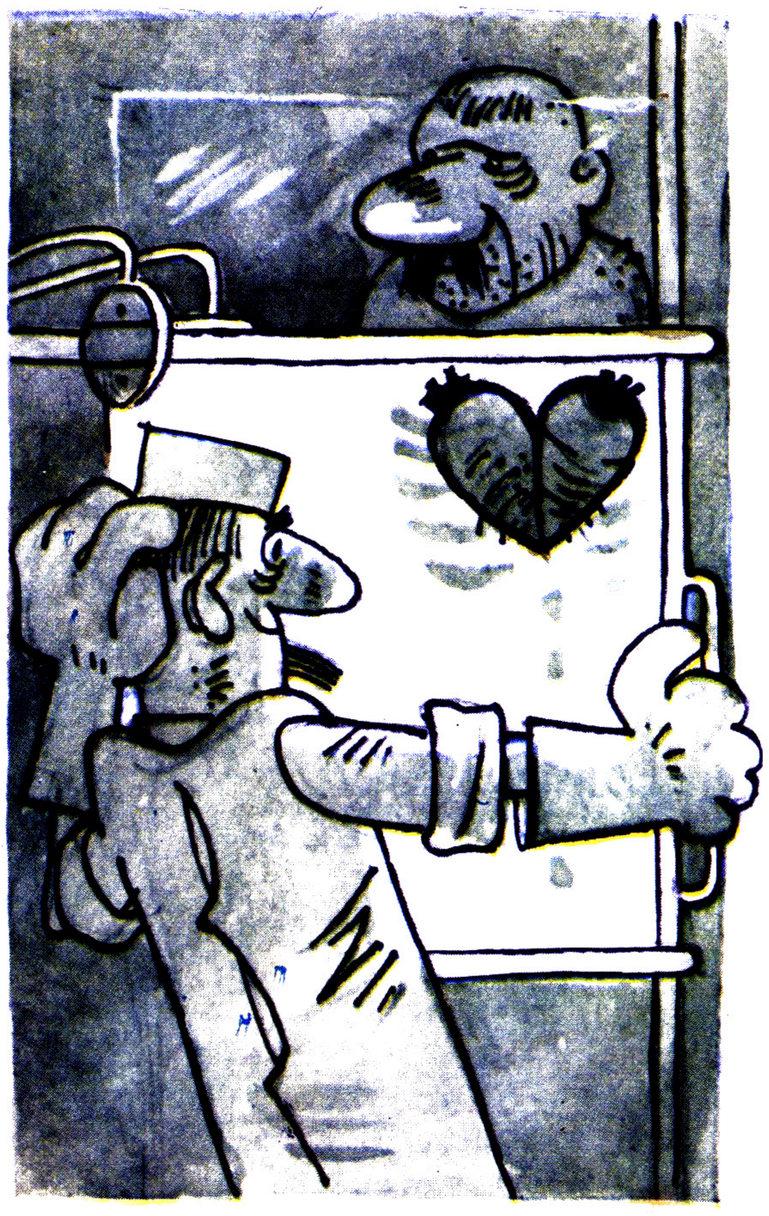

Самогонник на рентгені.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ЩОБ ТАКІ ДУРНИЦІ — ТА БЕЗ ТАЄМНИЦІ?

Усе, на перший погляд, зроблено солідно. І фірма солідна: «Український республіканський заочний сільськогосподарський технікум Міністерства сільського господарства». І дяді тим технікумом керують також солідні. А вчинили не солідно. Встругнули штуку, як кажуть, хоч стій, хоч падай.

І падають. Особливо студенти вищезгаданого учбового закладу. Ті не тільки падають, а й провалюються (на екзаменах), почитавши випущену технікумом брошуру «Українська мова. Методичні вказівки і контрольні завдання для учнів заочних середніх спеціальних учбових закладів УРСР».

І є чого. І падати, і провалюватися.

Перегорніть кілька сторінок — і на вас війне таким затхлим духом нехлюйського ставлення до справи, що й голова обертом піде. Понад 100 найгрубіших помилок помічено в книзі. То тут, то там перечепитесь через словечка на зразок: «росіїської», «монімами», «нетерипимы», «сниходительность», «матераіл», «дієслив» і т. д., як кажуть, і т. п.

Падати є кому, провалюватись на екзаменах теж є кому, а червоніти від сорому нікому. Ніде не вказано прізвища редактора, ані згадки про коректора. Набирався ж посібник із книги, випущеної в 1960 році видавництвом Київського університету, а друкувався в друкарні видавництва Української Академії сільськогосподарських наук наприкінці минулого року.

Може, Управління середніх спеціальних учбових закладів Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти УРСР не тримати ме імен авторів дурниці у таємниці?

М. ОЛЕКСАНДРЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Редакція одержала листа про шахрайські дії завідуючого перевалочним пунктом заготконтори на станції Дукля (Вінницька область) Палійчука.

Прокуратура Теплицького району перевірила цього листа і повідомила, що факти ствердились. Народний суд засудив Палійчука до 1 року позбавлення волі.

★ Шофер Коростишівського райвиконкому (Житомирська область) Загоровський ганявся на машині за зайцем і потолочив озимину колгоспу ім. Щорса. Про це писалося у листі до редакції.

Факти, наведені в листі, ствердились. Розпорядженням голови райвиконкому Загоровському оголошено сувору догану й зобов'язано відшкодувати завдані колгоспові збитки.

★ Про аморальну поведінку директора Червонопартизанської школи № 9 (Луганська область) Підкаленка Перцеві написали батьки учнів цієї школи.

Як повідомив завідуючий Свердловським райвно т. Решетько, факти, наведені в листі, ствердились. Наказом райвно Підкаленкові оголошено догану і з посади директора школи знято.

★ З міста Львова до Перця надійшов лист. У ньому писалося про неправильні дії головного інженера управління харчової промисловості Львівського раднаргоспу Бриша та інструктора Львівського обкому партії Івашина. Зокрема, в листі писалося про те, що Бриш та Івашин, використавши своє службове становище, зайняли двоквартирний будинок, збудований Львівським винзаводом, а свої квартири з меншою площею переоформили на робітників винзаводу.

Секретар Львівського обкому КП України т. Коваль Ф. повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, ствердились. Бюро Львівського обкому партії звільнило Івашина від обов'язків інструктора обкому. Партійному комітетові та керівництву раднаргоспу доручено розглянути факти неправильної поведінки члена КПРС Бриша В. Н.

Облпрофраді доручено вирішити питання про використання двоквартирного будинку, незаконно зайнятого Бришем та Івашиним, під дитячий заклад.

★ У № 2 «Перця», у фейлетоні **«Незвичайний конкурс»** критикувалися окремі підприємства, що випускають одяг та взуття застарілих моделей і низької якості.

Як повідомив начальник Головного управління легкої промисловості Української ради народного господарства т. Іванов, фейлетон було обговорено на швейних, текстильних та взуттєвих фабриках раднаргоспів та в головному управлінні легкої промисловості Укрраднаргоспу.

Вжито рішучих заходів до поліпшення якості виробів легкої промисловості. Зокрема, для розширення асортименту виробів на швейних підприємствах Вінницького, Київського, Черкаського та інших раднаргоспів республіки, у Київському Будинкові моделей буде проведено відбір моделей одягу на осінньо-зимовий сезон 1962-63 рр.

У квітні ц. р. проведено республіканський перегляд нових зразків тканин, кращі з яких художня рада республіки рекомендує для випуску.

Опрацьовано також нові моделі і конструкції взуття.

На цей же виступ Перця заступник міністра торгівлі УРСР т. Маликов повідомив редакцію, що, оскільки окремі фабрики продовжують виготовляти некрасивий одяг і взуття і до того ж незадовільної якості, безпосередньо на підприємствах посилено роботу по перевірці якості готових виробів. Недоброякісну продукцію у торговельну мережу не прийматимуть.

На черговому прийомі у Перчанській поліклініці зареєстровано рідкісний випадок — епідемію манії переслідування. З ознаками цієї хвороби у клініку доставлено керівних працівників відділу благоустрою Єнакіївського міськвиконкому, Донецької області. Їм весь час увижається, що за кожним рогом, в усіх темних провулках і навіть у коридорах міськради на них чатують люті мешканці Акмолинського провулку селища Ватутіна. І кожен тримає в руках важку торбу скарг...

— Ми вже той провулок перерили уздовж і впоперек, — бідкаються хворі. — Від дощів і негод там таке болото утворилося, що ні пройти, ні проїхати. Але підступні мешканці якось таки вилазять з того болота і бігають за нами із скаргами. Он, бачите, за вікном уже стоїть хтось із торбою. Ой!..

Перчанський невропатолог заспокоював пацієнтів, як малих дітей:

— А ви замостіть провулок. Щоб по ньому можна було і ходити, і їздити. Тоді люди принесуть вам цілу торбу...

— Ой!..

— Не хвилюйтеся: торбу подяк. Час покаже, чи дійовий цей рецепт, чи ні.

* * *

Цікавий випадок стався з Л. Р. Скорняковим, начальником БУ-581 тресту «Укрбурвод». Бідолаха вже давно якось дивно себе поводить — дає обіцянки і не виконує їх. Щоб встановити причину хвороби, т. Скорнякова повели на рентген. Коли рентгенологи глянули на екран, у них аж волосся догори полізло. Виявляється, у хворого немає серця. Без серця працює т. Скорняков.

Ось чому його управління з 1960 року не може пробити свердловину для приймально-переробного цеху заготконтори (Драбівська райспоживспілка, Черкаської області). Відтоді між заготконторою та БУ-581 двічі укладали угоди на буріння свердловини, двічі схвалювали кошториси, двічі перераховували аванси і нині готуються зробити усе це втретє.

Але й це не допоможе. Самі розумієте, авторучкою свердловину не проб'єш.

Щоб встановити методику лікування, керівництву тресту «Укрбурвод» необхідно скликати консиліум та провести його і з серцем, і з перцем.

Черговий реєстратор Перчанської поліклініки Ю. ЯЧЕЙКІН.

ЧИ МОЖЕ ГРІТИ ХОЛОДИЛЬНИК?

— Чи може холодильник гріти? —
Спитав у татуся Петрусь.
— Пора й самому розуміти.
Звичайно — ні! — сказав татусь.

Синок нахмурив бровенята,
Хвилинний сумнів поборов
І, пильно глянувши на тата,
В атаку знову перейшов:

— Чого ж ти матері недавно
Хвалився в один із вечорів,
Що із завмагом руки славно
На холодильниках погрів?..

Євген БАНДУРЕНКО.

Сіпайте перо не в гусака

З СУДОВОГО ПРОТОКОЛУ

Живу я тепер без дружини, з коровою і поросям, які мені потрібні, як повітря.

Надіслав З. КЕРПЕЛЬМАН.
м. Чернігів.

З ПРОТОКОЛУ КОЛГОСПНИХ ЗБОРІВ

Слухали: заяву 229 Пантюх М. З., щоб дорізали 0,03 га.
Ухвалили: тов. Соловей Ол. дорізати.

Надіслав П. КОРОТКОВ.
Зіньківський район, Полтавської області.

ОБ'ЯВА

Потрібні на постійну роботу: мулярі, столярі, мозаїчники, вантажники, робітники шляху, сторож, які мають прописку в місті, тим що працюють видається безкоштовно залізничний квиток разом з членами сім'ї і вугілля.
Звертатися: Гоголя, 100. БУ-120, відділ кадрів.

З МЕДИЧНОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ

Зошит
Огляду ротової порожнини заводу залізобетонних виробів.

Надіслав Д. Р. ШУПТА,
м. Сімферополь.

* * *

Наш оркестр під час урочистих зборів грав велику роль.

Надіслав О. БУНЕЛИК.
Львівська обл.

* * *

Якщо мені допоможуть, то я сам зможу дати не менше двохсот опоросів.

—

У нас велика яловість корів, бо нікудишні зоотехніки.

—

Не купили кнура, а замість нього послали парубка на курси баяністів.

Надіслав М. КЛУБЕНКО.
Одеська обл.

З КНИГИ СКАРГ

Касир, зловживаючи моїм недовір'ям, обрахував мене на десять копійок по-новому.

Надіслав М. БОГУСЛАВСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

З ОБВИНУВАЛЬНОГО АКТА

Гребенюк викрав у гр-на Луговенка туфлі, гроші й капелюх, який був у нетверезому стані.

З СКАРГИ ДО СУДУ

Прошу зобов'язати сусіда вбити кілка по межі і не порушувати подібного неподобства, яке на сьогоднішній день некультурно і неприпустимо.

—

Мені дочка сказала, що вона мене до смертельного життя доглядати не буде.

Надіслав Ю. БЕЙ,
Сумська обл.

* * *

Будучи у нетверезому стані, він так мене побив, що я довго не розуміла, за які кошти він випив.

Надіслав В. МАРТИНОВ.
Глинянський район, Львівської обл.

Вінегрет з перцем

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

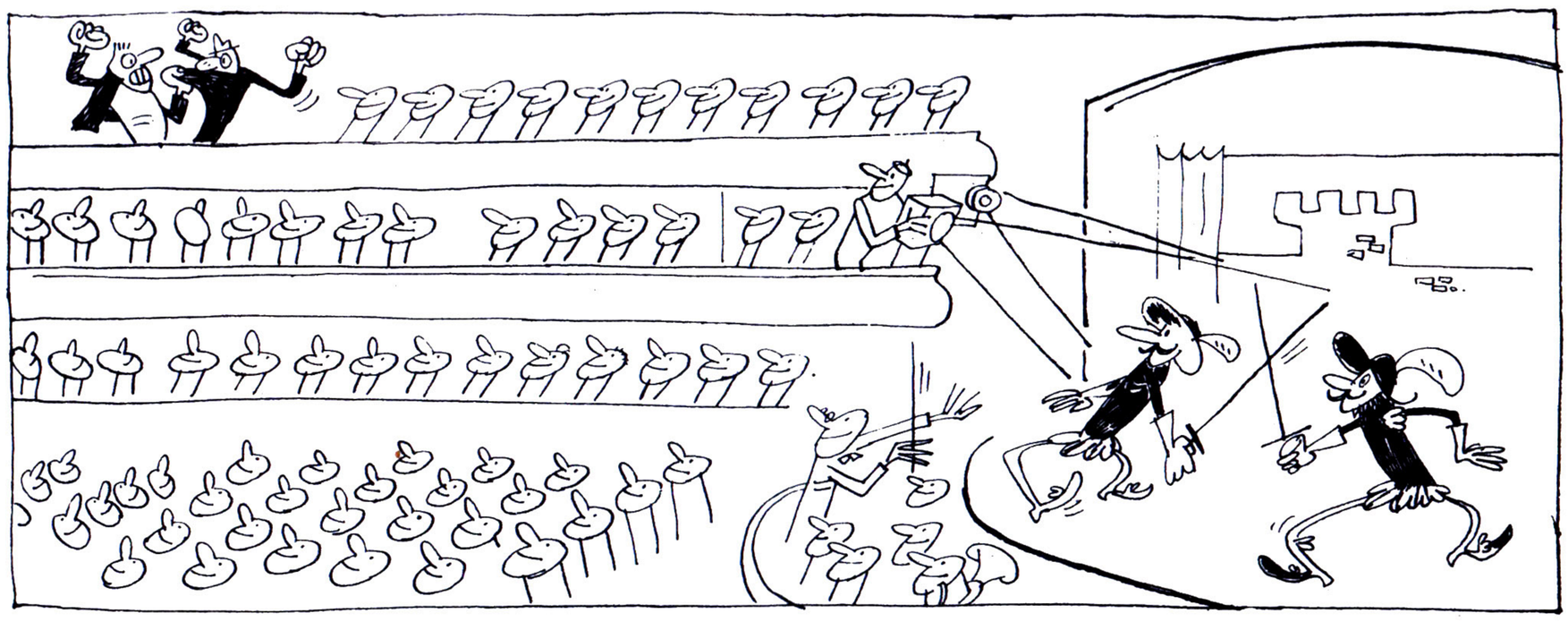

Без слів.

Мал. Л. БОЙКА.

Випадок з браконьєром.

Мал. БЕ-ША

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

За темою румунського гумористичного журналу «Урзіка».

1900 рік.
Шарманка з мавпою.

1962 рік.
Мавпа з шарманкою.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

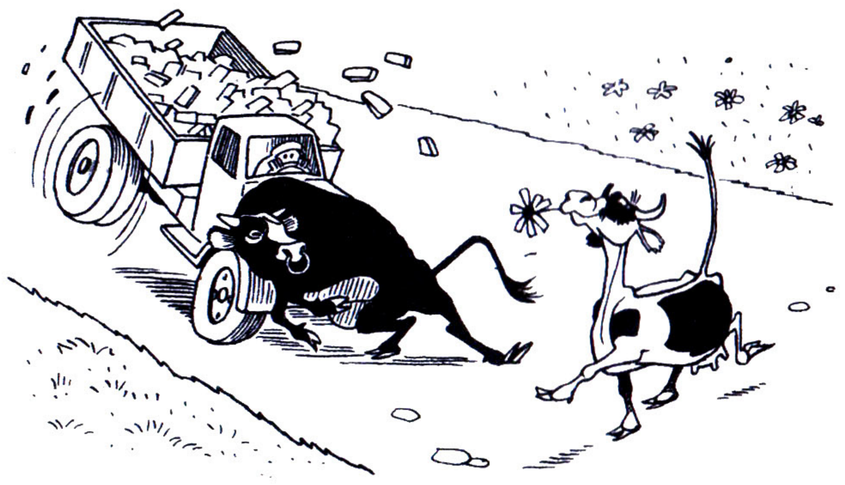

Галантний кавалер.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна» Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82. 4-73-94. 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (476) (на украинском языке). Підписано до друку 19. IV. 1962 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Зам. 2781. Тираж 300 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua. livejornal.com

Ой!..

(Народні мотиви в обробці художника В. Гливенка)

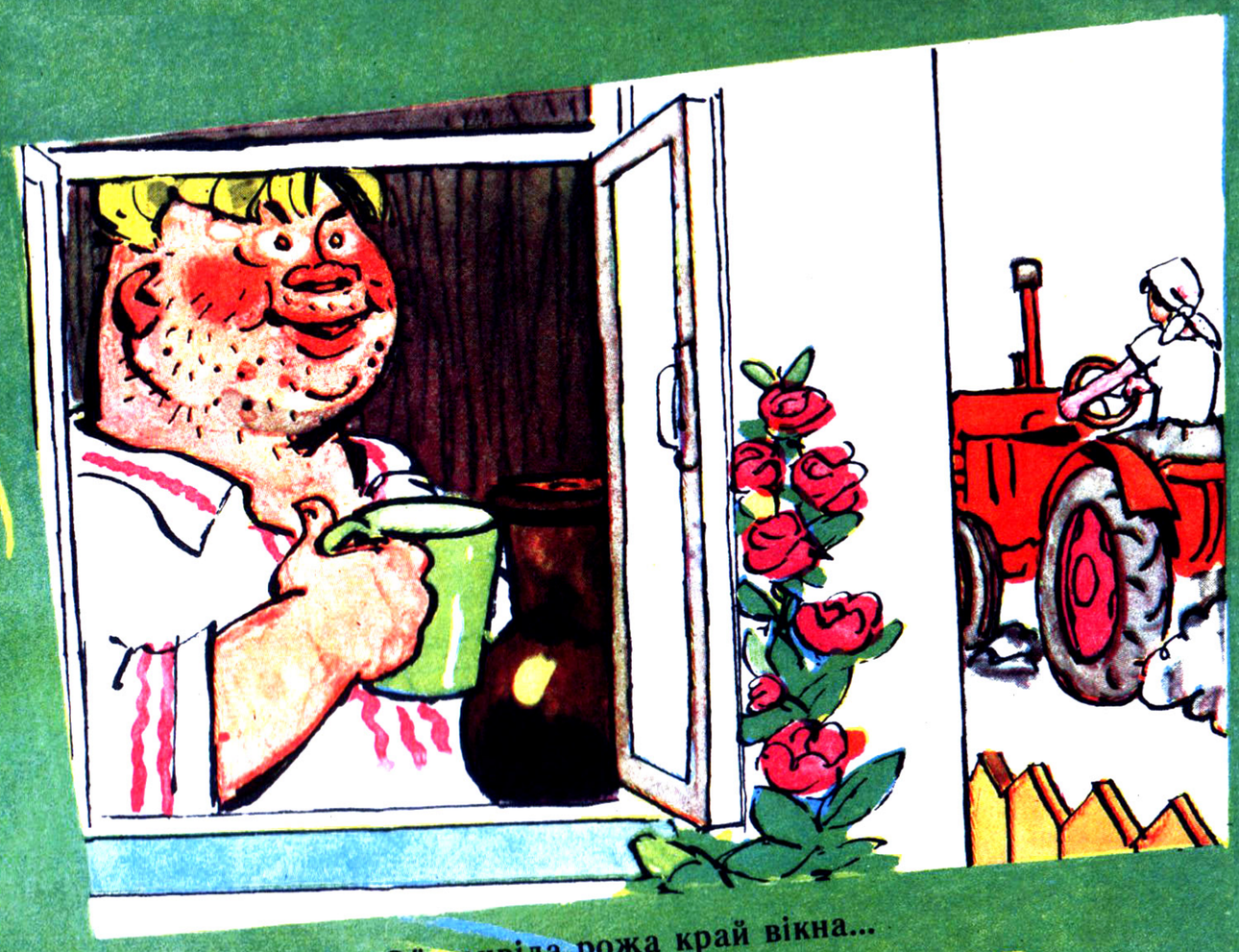

Ой зацвіла рожа край вікна...

Просив, просив відеречко, вона йому не дала...

Ой сяду я обідати — гіркий мій обіде.

Ой був, та нема...

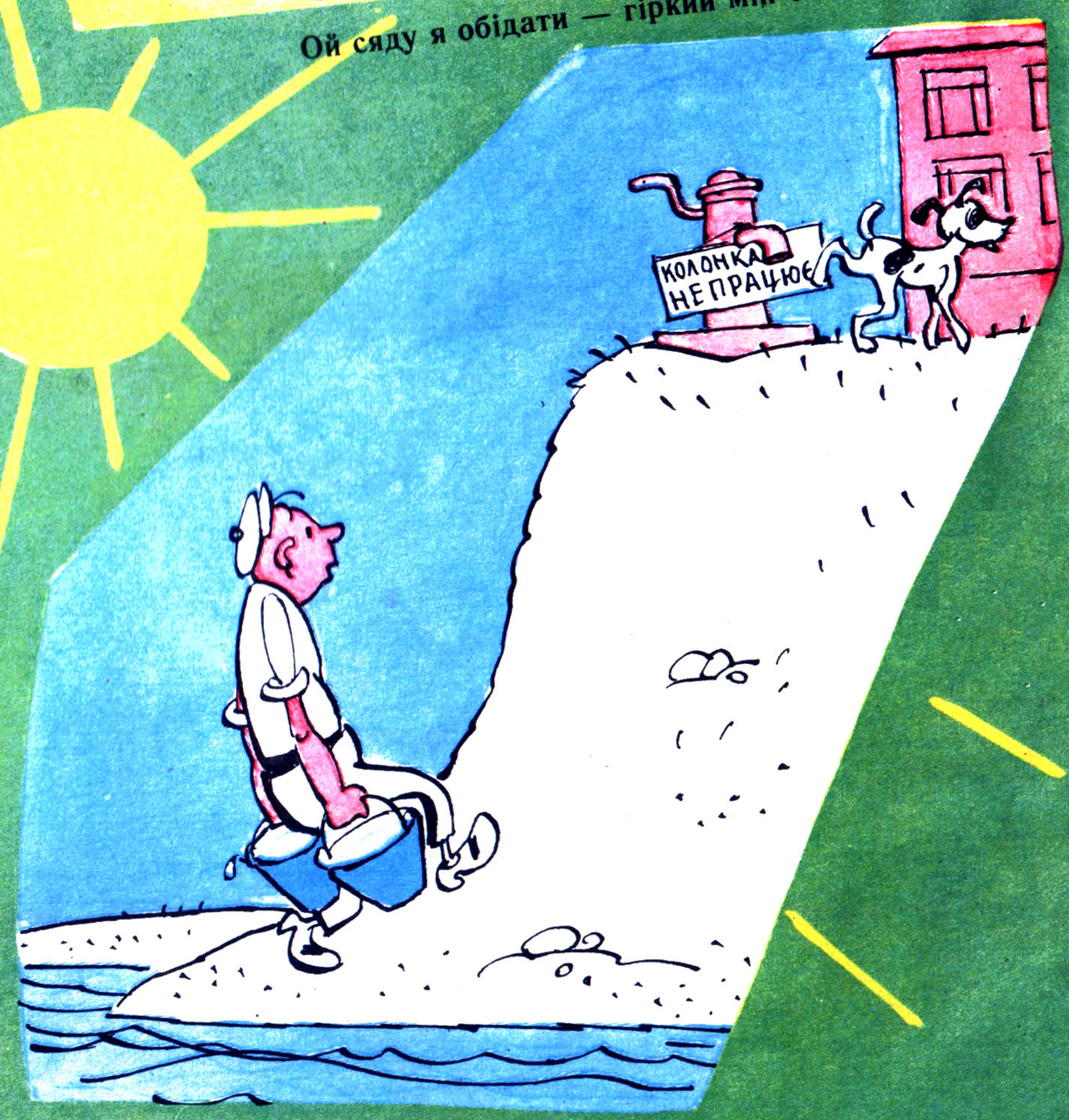

Ой на гору козак воду носить.